

Tisztelt Szerkesztő Bizottság!

Nehéz szavakba önteni érzéseket, benyomásokat, hangulatokat még azoknak is, akiknek hivatása az írás. Magam az orvostudomány egy szűk területét művelem, ahol kevés szerep jut a szófűzésnek. Ezért, ha arra a kérdésre keresek választ, hogy mit jelentett számomra az Alma-Mater, költői szavak helyett egy rövid történettel kezdeném vallomásomat.

Érettséginket követően több mint két évtized múltán jó barátommal, volt osztálytársammal Közép-Ázsiában Szamarkand évezredes kultúráját csodáltuk. Az ihletett percekben mindketten szeretett és nagyrabecsült volt osztályfőnökünkre, dr. Czinkotszky Jenőre emlékeztünk. Ő volt, akitől még gimnazista korunkban hallottunk erről a varázslatos városról.

Bevallottuk, hogy ezt az utat már akkor, a gimnázium padjában határoztuk el, hogy ha tehetjük, megnézzük ezt a várost, melyről annyit hallottunk...

Ilyen és hasonló történetet, gondolom, sokan őrzünk. Nehéz lenne felsorolni, hogy hányszor, hányféleképpen villantak fel az elmúlt évek folyamán azok az életre szóló ismeretek, benyomások, barátságok, melyeket az oly gyorsan elfutott négy középiskolai év alatt gyűjtöttünk.

1954-ben vágtunk neki gimnáziumi tanulmányainknak. Osztályunk orosz tagozatos volt, és bár felvételünket tanulmányi eredményhez kötötték, nyelvtudásunk nagyon eltérő volt, egyesek orosz tagozatos általános iskolából érkeztek. Ennek ellenére – hála kiváló orosz tanárunknak, aki később osztályfőnökünk is lett –, ezek a különbségek fokozatosan megszűntek.

A nyelvtudás öröme mellett, az iskola támasztotta magas mérce, kiváló tanáraink igényes törődése egész életünkre megalapozta műveltségünket, szellemi igényességünket, munkaszeretetünket, a világgal való kapcsolatunkat.

Az iskola sugallta szellem, amely életvitelünkre oly nagy hatással volt és van, az évek egyre gyorsuló múlásával sem csökken.

Az osztály, ahova jártam, összetételében a véletlen játéka eredménye. De az, hogy ez az osztály végül közösséggé vált, annak iskolánknak, tanárainknak meghatározó szerepe volt. Közösséggé, melynek szelleme három évtized múltán is elevenen él és hat. A kölcsönös megbecsülés, mely az együtt eltöltött négy év alatt alakult ki: természetessé teszi, hogy annyi idő után is figyelemmel kísérjük egymás életútját. Igyekszünk segíteni egymásnak ha erre valamelyikünknek szüksége van, és ezt magától értetődőnek érezzük, még akkor is, ha a rohanó élet rendszeres találkozásokat nem tesz lehetővé. Belénk ivódott az egymásra utaltság érzése, hogy az az ismeret csak akkor igazán jó, ha van kivel megosztanom, megvitatnom.

Egészséges versenyszellem alakult ki, minél többet tudni, és azt továbbadni. Ez a húzóerő olyan rejtett energiákat szabadított fel, melynek eredményét mindennapi tevékenységünk során azóta is lemérhetjük. Szinte észrevétlenül megtanultunk igényesnek lenni, megtanultunk vitatkozni, érvelni, gondolkodni. Az a törekvés, hogy többet tudjunk, ismerjünk meg a világ dolgaiból, ebben a közösségben rögződött belénk.

A hétköznapi egymásutánjában nem jut idő annak eldöntésére, hogy mit miért teszünk, de érzem, ha gyönyörködöm a zenében, vagy egy jó könyvet olvasok, esetleg idegen nyelven újabb ismereteket gyűjtök, jelen van, hat, ráépül arra a tudásra mindaz, melyet akkor ott, abban a közösségben sajátítottam el.

Úgy érzem, ezt kaptam volt, szeretett Iskolámtól.

Korondi István dr.

József Attila Gimnázium volt tanulója